

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt salutiferum nomen Domini Iesu cordi suo inscripserit. Capvt V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

potentia affatim mihi suppeditat. Nihil præ-
 terea appeto quicquid hic mundus habet. Sub
 his meditationibus vultu exhilaratus oculis
 micantibus, corde in iubilum sublato, & cun-
 ctis internis sensibus exultantibus, in hæc ver-
 ba prorupit: Super salutem & speciem dilexi
 Sapientiam, & proposui pro luce habere illam, ^{sap. 7.}
 & venerunt mihi omnia bona pariter cum illa.

*Vt salutiferum nomen Domini Iesu cordi suo
 inscripserit.*

CAPVT V.

PER idem tempus immensus quidam ignis
 animo illius infusus: cor eius diuino a-
 more vehementissime inflammavit. Quo-
 dam die illius æstum sentiens, Christiq; chari-
 tate impendio flagrans, ingressus in cubiculum
 suum, in secretum locum se recepit, & dulcissi-
 me se meditationi tradidit, aitque ad Domi-
 num: Vtinam Deus pijsime aliquod amoris si-
 gnum comminisci queam, quod sit perpetuum
 inter te & me dilectionis inonimentum, testa-
 tumque efficiat me tui & te mei esse amanti-
 simum, nec id vlla possit vnquam obliuione de-
 leri. Sub hoc ardentissimo feruore, remoto à
 pectore scapulari, vt vocant, detectoque pecto-
 re, stylum arripiens, corque suum contemplas,
 ait: Omnipotens DEVS, præsta mihi hodie
 vires & facultatem meum explendi desiderium:
 Siquidem in ipsa cordis mei viscera iam te li-
 quari oportet. His dictis, cœpit in ipso cordis
 loco carnem stylo compungere, & sursum ac

Gg a deor-

deorsum stylum ducere, donec nomen Iesu
 in ea carne qua cor tegitur, exarasset. Interim
 sanguis per corpus in sinum destuebat: quod
 ille summa cum animi voluptate adspiciendo
 præ amoris nimietate dolorem non magno
 pendebat. Hoc peracto, ita cruentus extra cul-
 culum ad pulpitem templi abscellit, procum-
 bensque in genua coram imagine crucifixi. Tu
 inquit, Domine amor vnice cordis & amica
 meæ, adspice ingens animi mei desiderium. I-
 quidem non possum te penitus mihi imprimere.
 Tu igitur obnixè rogatus, perforce Domine
 quod superest, teque mei cordis fundo protin-
 dius imprimas, sanctumque nomen tuum meo
 in me consignes & insculpas, vt nunquam
 possis aboleri & separari à corde meo. Demum
 multo tempore his amoris affectus vulneribus
 tandem curatus est, mansitque nomen Iesu
 vt optarat, in corde expressum. Literæ autem
 ipsæ culmum planum latæ, & auricularis digiti
 articulum vnum longæ erant. Ad motum
 vsque tulit hoc nomen in suo pectore. Quoties
 cor motum fuisset, vna etiam nomen ipsum
 commouebatur: fuitque maximè circa inuicem
 cumprimis luculentum. Erat autem ipse ho-
 ius rei celantissimus, nec cuiquam vnquam nisi
 si vni duntaxat è socijs suis ex quadam inuicem
 & spiritali familiaritate secreto visendum ip-
 sum præbuit. Si quid postmodum aduersum
 accidisset, hoc amoris signum contuebatur, &
 leuius ferebat. Dicere quandoque solebat Do-
 mino in familiari colloquio. Amatores fecisti
 huius amicæ suæ effigiem ad vestes suas affigere.
 Et ego Domine longe amantissime in corde
 sanguis

OTV

45

sanguine meo te descripsi. Quodam tempore post preces matutinas ab oratione sua reuersus, in cubiculo residebat in sede sua, capitique ceruicalis loco supposuit librum, qui VITA S Patrum inscribitur. Passus est autem mentis excessum, videbaturque ipsi quippiam luminis ex eius corde emergere, respiciensque vidit in suo corde crucem auream multis gemmis intertextam, in quibus miro decore nomen IESU luculenter apparebat. Mox cucullo cor suum operiens, splendorem illum mirificum pretere nitescatur, ne quis eum conspiceret. Tum vero feruentes illi radij mirum in modum flagrabant, adeo ut nulla ratione efficacissimam illorum vim & splendorem celare posset.

*De quibusdam diuina consolationis preludijs,
quibus Christi Tyranes illi-
ciuntur.*

CAPVT VI.

QVam more solito post preces matutinas ad Sacellum suum venisset, aliquantæ quietis captandæ causa in sede sua se reposuit. Fuit illa breuis quies, donec vigiles diei ortum significarent, ad quorum voces simul etiam ipse expergiscens repente humi corruens, exorientem luciferum, ipsam videlicet præclarissimam cæli reginam salutabat, ea videlicet mente, ut sicut æstate apicolæ diem illucentem hilariter excipiunt, ipse quoque iucundo affectu æterni Solis genitricem veneraretur:

Gg 3